

II

Близо до кривенската механа подъ сѣнчестийтъ орѣхъ обѣдваха войницитеѣ на султанътъ. Пето не се скѣпѣше, ако и да знаеше много добрѣ, че нѣма да получи ни една пара за това. Толкова пилавъ бѣше наготвила стопанката, щото седемтъхъ души можиха да се наядатъ до ситостъ. Но пилавътъ бѣше само първото ѣдение; послѣ него се подадохъ: чорба, въ която плаваха кѣсове мѣсо, яхния, подлютена съ червенъ пиперъ, варѣни яйца и печено козе мѣсо. Не само мундиритѣ си распустинаха турцитѣ, но и всичко, което можаше да се распустне и полека, редовно, усердно унищожаваша божинитѣ дарове, като се стараяха нищо да не оставятъ въ паницитѣ. Задачата бѣше трудно, но и силитѣ бѣха достатѣчни. Турцитѣ въздѣхваха, сумтѣха, пѣшкаха, а работата утиваше успѣшно. Служаше имъ старата и самъ механджията: тя носѣше и занасѣше паницитѣ, а той слагаше на масата пълнитѣ, събираше празнитѣ.

Въ врѣме на ѣдението на мостътъ се появиха нѣколко души. Видѣ ги прѣдъ всичко онбашията; той бутна прѣдпазливо съ лакътъ милязимътъ.

— Гледай, му каза той.

— Какво има? Попита милязимътъ, като обърна очитѣ си къмъ мостътъ. — Нѣкакви си хора . . .

— Не е ли комита? пришепна той.

— Ще видимъ . . . Нали ще минатъ край насъ.

Пѣтницитъ се приближиха слѣдъ малко; тѣ бѣха около дванайсетъ души отъ разенъ полъ и възрѣстъ. Три дѣца вървѣха сами; двѣ жени носѣха по едно дѣте заганато въ вълнѣни прѣдстилки на гърбоветѣ си; други три жени влачаха съ трудъ кални пѣлни съ нѣщо човали, а една доста стара се влачаше, като се подпираше съ една дълга сопа. Единъ отъ мъжете караше едно магари, а други двама вървѣха рѣдомъ.

— *Ченгенелеръ*, извика онбашията.

— Видишъ ли, че не е комита, отговори милязимътъ.

Циганитѣ се приближиха и се спрѣха. Женитѣ сложиха отъ себѣ си тваровитѣ на земята. Всичката